

การละทิ้งพระเจ้า และ การหลงวิงวอน

“โมเสสจึงกลับไปเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์กราบทูลว่า
“อนิจจา ประชากรนี้ทำบาปใหญ่หลวง พวกเขา
สร้างพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง แต่บัดนี้ขอ
พระองค์โปรดยกโทษบาปของพวกเขา มิฉะนั้น ขอ
พระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากหนังสือ
ที่พระองค์ทรงจดไว้” อพย. 32:31 -32

“พวกเขาได้หันจากทางที่เราบัญญัติพวกเขาไว้อย่างรวดเร็ว” (อพยพ 32:8)

ไม่นานหลังจากได้รับบัญญัติสิบประการ และได้รับการบอกอีกครั้งว่าพวกเขาไม่ควรทำรูปเคารพ (อพยพ 20:23) อิสราเอลก็กลับสร้างรูปโคทองคำขึ้นเพื่อบูชา

เมื่อเผชิญกับการละทิ้งความเชื่อนี้ พระเจ้าทรงขออนุญาตโมเสสให้ทำลายอิสราเอลและสร้างชาติใหม่ (อพยพ 32:10) แม้ว่าประชาชนจะละทิ้งความเชื่อ โมเสสก็ยังวิงวอนต่อพระเจ้าถึงสองครั้งเพื่อขอการอภัยโทษที่พวกเขาไม่ควรได้รับ

การละทิ้งความเชื่อ:

- ➡ ความอ่อนแอของอาโรน (อพยพ 32:1-5)
- ➡ การเฉลิมฉลองลูกโคทองคำ (อพยพ 32:6)
- ➡ ความเสื่อมทรามในการบูชารูปเคารพ (อพยพ 32:7-8)

การทูลวิงวอน:

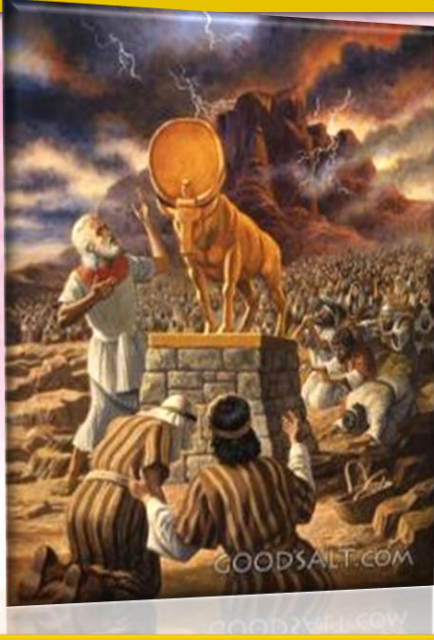
- ➡ “ขอทรงหันกลับจากพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์!” (อพยพ 32:9-29)
- ➡ “ขอทรงลบข้ำพระองค์ออกจากหนังสือของพระองค์!” (อพยพ 32:30-32)

การละทิ้งความเชื่อ

ความอ่อนแอของอาโรน

“เมื่ออาโรนเห็นดังนั้นแล้ว จึงสร้างแท่นบูชาไว้ ตรงหน้ารูปโคนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า “พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายเกียรติพระยาห์เวห์”” อพย. 32:5

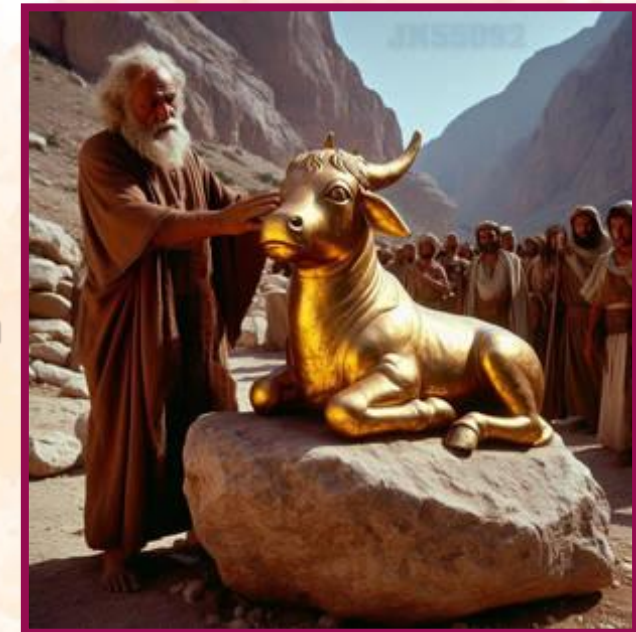
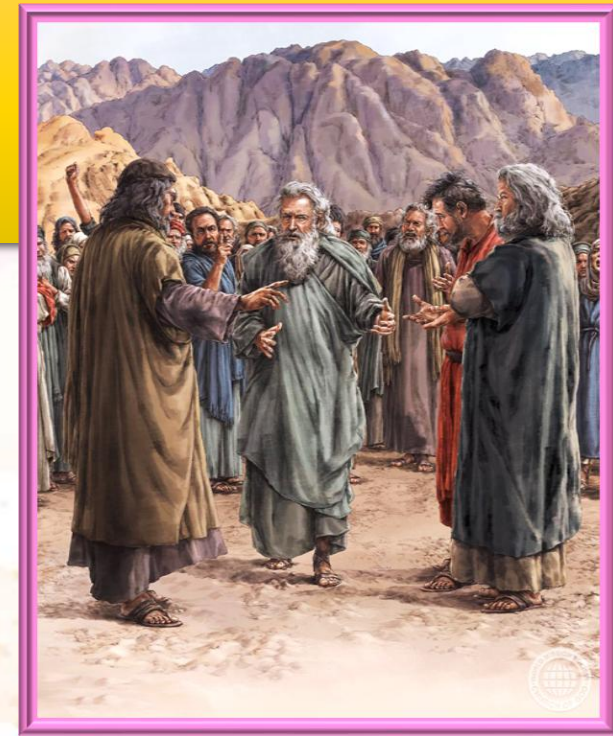
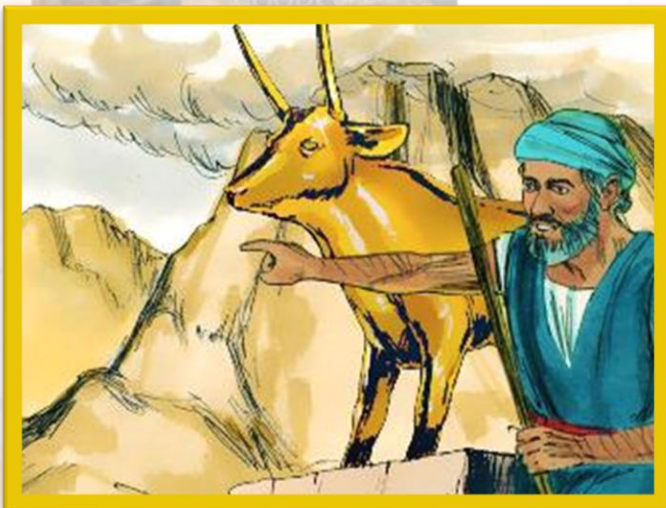

แม้ว่าคำภาษาฮีบรู **elohim** จะเป็นพหูพจน์ของคำว่า “พระเจ้า” แต่คำนี้มักใช้หมายถึงพระเจ้าองค์เดียว: “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า [**elohim**] ผู้ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์” (อพยพ 20:2)

ในช่วงที่โมเสสไม่อยู่ ประชาชนได้ขอให้อาโรนสร้าง **elohim** ที่มองเห็นได้ให้พวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้นมัสการ (อพยพ 32:1) ในไม่ช้าพวกเขาก็ลืมพระบัญญัติที่ได้รับและคำมั่นสัญญาที่จะเชื่อฟัง (อพยพ 24:7)

ความล้มเหลวในตอนแรกของอาโรนในการพยายามเจรจากับประชาชน (อพยพ 32:2) ทำให้อาโรนนำการละทิ้งความเชื่อแทนที่จะกำจัดการให้หมดสิ้น

แทนที่จะเตือนพวกเขาถึงข้อห้ามไม่ให้ทำรูปเคารพ อาโรนกลับสร้างรูปโคทองคำให้พวกเขา และประกาศว่า “นี่แหละคือพระเจ้าของเจ้า [**elohim**] โอ อิสราเอล ผู้ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์!” (อพยพ 32:4)

การเฉลิมฉลองลูกวัวทองคำ

“รุ่งขึ้นพวกเขาก็ลุกขึ้นแต่เช้าถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว และนำเครื่องสานติบูชามา ประชาชนก็นั่งลง กินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นทำสิ่งที่น่าบัดสีต่อกัน” อพย. 32:6

ชาวอิสราเอลสร้างรูปเคารพรูปลูกโคโดยการลดทอนพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพให้เป็นเพียงรูปเคารพของสัตว์ โดยบูชาสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้นแทนที่จะบูชาพระเจ้าผู้สร้าง (โรม 1:23)

พวกเขาคิดอย่างไรเหตุผลว่ารูปเคารพสลักนั้นจะนำทางพวกเขาได้ พวกเขาอาจคิดด้วยซ้ำว่าองค์เอโลฮิมเองก็เป็นเพียงรูปลูกโค! (อพยพ 32:24)

อันที่จริง พวกเขาเปลี่ยนจากการบูชาพระเจ้าไปบูชาปีศาจ (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:17) ขณะที่พวกเขาบูชาพระเจ้า พวกเขาก็เติบโตขึ้นในด้านศีลธรรม เพราะพวกเขากลายเป็นเหมือนพระเจ้า

การบูชาปีศาจทำให้พวกเขาเริ่มเสื่อมทรามลง เพราะพวกเขาล้ากับปีศาจที่พวกเขาบูชา

เมื่อเราไม่มอบหัวใจของเราให้กับพระเจ้าผู้สร้าง แต่กลับรับใช้รูปเคารพอื่น (ซึ่งมีอยู่มากมาย) ไม่ช้าก็เร็วมันจะนำเราไปสู่ความเสื่อมทรามทางศีลธรรม

ความเสื่อมทรามในการบูชารูปเคารพ

“พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงลงไปทันที เพราะว่าประชากรของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำเรื่องเสื่อมเสีย”

อพย. 32:7

การก้มลงกราบรูปเคารพ (แม้ว่าจะเป็นตัวแทนของพระเจ้า พระคริสต์ หรือธรรมิกชนของพระองค์) ถือเป็นการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้า (อพยพ 20:3-6) และด้วยเหตุนี้จึงเข้าสู่บาปและความเสื่อมทราม

การบูชารูปเคารพในศตวรรษที่ 21 คืออะไร? การบูชารูปเคารพคือการบูชาสิ่งที่มาแทนที่พระเจ้า รูปเคารพคือสิ่งที่ดึงดูดจินตนาการ ความรัก เวลา และความคิดของเรามากกว่าพระเจ้า และเป็นสิ่งที่ครอบงำความคิดของเรา

เราบูชารูปเคารพอะไรบ้าง? คุณสามารถเขียนรายการของคุณเองได้ ข้อเสนอแนะบางประการ: ความภาคภูมิใจ เงินทอง อำนาจ เพศ อาหาร งาน โซเชียลมีเดีย...

การบูชารูปเคารพเหล่านี้เกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง? บุคลิกภาพ วิธีคิด อารมณ์ และแม้แต่ชีวิตทางสังคมของเราถูกเปลี่ยนแปลงไป เราแลกเปลี่ยนความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับพระเจ้าเพื่อปฏิสัมพันธ์ที่ว่างเปล่าและไร้ความหมาย ซึ่งไม่สามารถช่วยเราได้

การทูลวิงวอน

“ขอทรงหันกลับจากพระพิโรธของพระองค์”

“ทำไมโปรดให้คนอียิปต์กล่าวว่า ‘พระองค์ทรงนำพวกเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายพวกเขา เพื่อจะทรงประหารพวกเขาที่ภูเขาและทำลายพวกเขาเสียจากแผ่นดิน’? ขอพระองค์ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้า และขอเปลี่ยนพระทัยอย่าทำอันตรายประชากรของพระองค์”

อพย. 32:12

พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “เพราะชนชาติของเจ้า ซึ่งเจ้าได้นำออกมาจากอียิปต์นั้น ได้เสื่อมทรามลง” (อพยพ 32:7)

โมเสสได้ตอบสนองอย่างเหมาะสมว่า “เขาทั้งหลายมิใช่ชนชาติของข้าพระองค์ แต่เป็นชนชาติขององค์พระผู้เป็นเจ้า มิใช่ข้าพระองค์ เป็นผู้นำเขาออกมา แต่เป็นพระองค์เอง” (อพยพ 32:11) พระเจ้าทรงขอให้โมเสสปล่อยให้พระองค์ทำลายชนชาติอิสราเอล (อพยพ 32:10) แต่โมเสสปฏิเสธและทูลอ้อนวอนจากพระองค์

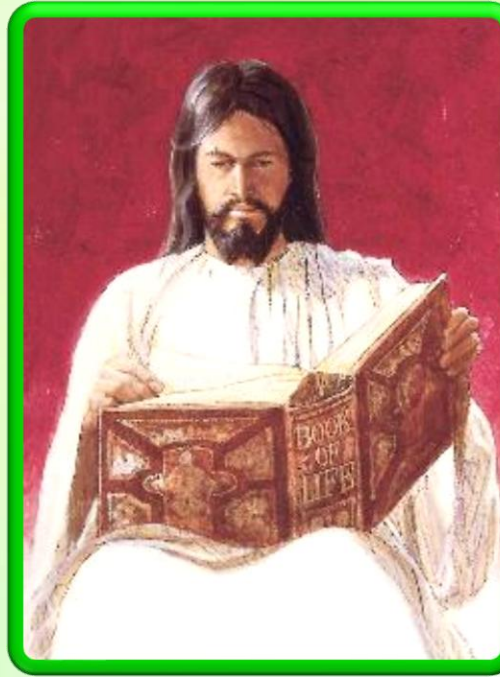
พระพิโรธของพระเจ้านั้นยุติธรรม แต่โมเสสรู้ว่า “ความรักเมตตาอันยิ่งใหญ่มีอำนาจเหนือการพิพากษา” (ยากอบ 2:13) หลังจากได้ทูลวิงวอนขอแทนอิสราเอล และมั่นใจว่าพระเจ้าทรงระงับความโกรธของพระองค์แล้ว โมเสสจึงได้ลงมาจากภูเขา (อพยพ 32:12-15) แต่เมื่อโมเสสได้เห็นการละทิ้งความเชื่อ โมเสสจึงได้ทำลายสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญา นั่นคือแผ่นศิลาพระบัญญัติ (อพยพ 32:19)

หลังจากฟังข้อแก้ตัวอันไร้เหตุผลของอาโรนพี่ชายของเขาแล้ว โมเสสก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดที่จะหยุดการกบฏและการล่วงละเมิดนั้น (อพยพ 32:20-28)

“ขอทรงลบชื่อของข้าพระองค์ออกจากหนังสือของพระองค์”

“แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของพวกเขา มิฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากหนังสือที่พระองค์ทรงจดไว้” อพย. 32:32

ด้วยการวิงวอนในครั้งแรกนั้น โมเสสได้ป้องกันการทำลายล้างประชาชนไว้ได้ แต่เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าไม่สามารถอวยพรพวกเขาได้อีกต่อไปหลังจากบาปนี้ ดังนั้น เขาจึงตัดสินใจวิงวอนครั้งที่สอง (อพยพ 32:30)

โมเสสเต็มใจที่จะสูญเสียความรอดของตนเองหากประชาชนไม่ได้รับการอภัย (อพยพ 32:31-32) อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่การให้อภัยตามปกติที่โมเสสขอ เพราะท่านไม่ได้ใช้คำภาษาฮีบรูที่มักใช้สำหรับคำว่า "อภัย" แต่ท่านขอให้พระเจ้า "แบกรับ" บาปของประชาชน

นี่หมายความว่าพระเจ้าจะทรงรับบาปไว้กับพระองค์เองและทรงแบกรับบาปนั้น โดยทรงจ่ายราคาค่าไถ่บาปนั้น นั่นคือความตาย (อิสยาห์ 53:6; โรม 6:23) นี่คือนสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำบนไม้กางเขน พระองค์ทรงรับบาปของเราไว้กับพระองค์เอง เพื่อพระองค์จะได้สิ้นพระชนม์อย่างที่เราสมควรได้รับ (1 เปโตร 2:24)

“ระหว่างช่วงเวลาแห่งการรอคอยนี้ มีเวลาให้พวกเขาใคร่ครวญพระบัญญัติของพระเจ้าที่พวกเขาได้ยิน และเตรียมจิตใจให้พร้อมรับการเปิดเผยเพิ่มเติมที่พระองค์อาจประทานแก่พวกเขา พวกเขาไม่มีเวลาเหลือมากนักสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นนี้ และหากพวกเขาแสวงหาความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับข้อกำหนดของพระเจ้า และถ่อมใจลงต่อพระพักตร์พระองค์ พวกเขาก็คงจะได้รับการปกป้องจากการล่อลวง แต่พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนี้ และในไม่ช้าพวกเขาก็กลายเป็นคนประมาท ขาดความใส่ใจ และไร้ซึ่งกฎหมาย [...] เมื่อรู้สึกถึงความไร้หนทางเมื่อไม่มีผู้นำ พวกเขาจึงหวนกลับไปหาความเชื่อที่มลายแบบเดิม [...] ประชาชนปรารถนาอุปการะบางอย่างเพื่อเป็นตัวแทนของพระเจ้า และนำหน้าพวกเขาแทนโมเสส”